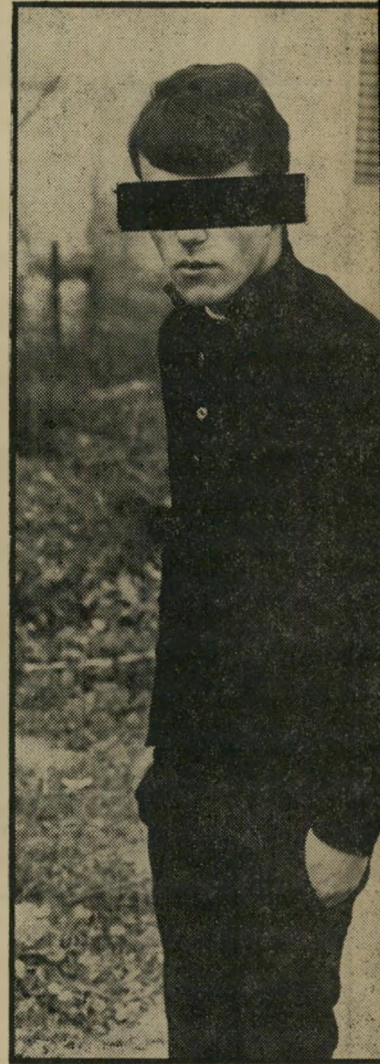

משטרה

טיפול חינוכי

כאשר הגיע אבי ביטון* (12) לביתו, שבאחד השיכונים בלוד, ציפו לו הוריו נפתח הבית. לפי הבעת פניהם הבין הנער שמשורו ארע בהיעדרו. הוריו, ילדיו תור-גיה, סיפרו לו כי בהיעדרו ביקרה המש-זרה בביתו, חיפשה אחריו.

אבי לא חשב פעמיים. הוא הסתלק מיד מהמקום, חיפש מקום ללון באחד הבתים

עציר-מוכה ביטון מדבש יצא עו

העוברים בשיכון הממשלתי בלוד, לא הר-חק מביתו.

היתה לו סיבה טובה לברוח מהמשטרה. למרות 17 שנותיו יש לאבי עבר מכובד. כשסיים את בית-הספר העממי החליט להיות נגר. אך לפני שהספיק ללמוד את המקצוע נתפס בניסיון הפריצה הראשון שלו, למכולת. הוא הועבר למוסד בחיפה, שם נשאר שנה וחצי.

כשהגיע זמנו לחזור לביתו שוב הת-עוררו הבעיות. משפתחו של אבי בת חמש הנפשות, מתגוררת בחדר אחד. "אי אפי שר לחיות בתנאים כאלה", אמר אבי, "אין איפה לישון. המיטה שלי נוגעת במיטה של אחותי. כשמישהו חולה בבית אף אחד לא יכול לישון."

הוא נתפס בהתפרצות בפעם נוספת, נשלח לכלא תל-מונד. שם בילה שנה. כש-שוחרר החליט לחזור למושב, החל לעבוד בתפירה, מיקצוע אותו למד בכלא. אבל חבריו לפשע החלו מבקרים אותו שוב, הציעו לו להצטרף למיבצעים שונים. הוא דחה את הפצרותיהם. אבל בכל פעם שעשו משהו באה המשטרה גם אליו. לכן החליט להסתתר הפעם.

מכות ואיזיקים. הוא לא האריך להיות חופשי. סמוך לחצות האירה אותו אלומת אור של פנס, ומייד אחריה ניתכו עליו המכות. סיפר אבי: "תפסו אותי מיד. לא

* שם בדוי, מאחר שהנער הוא קטין.

רציתי לברוח. אבל השוטרים הרביצו לי מכות, אז ברחתי מהמכות. אחד השוטרים שרדף אחרי, שלזינגר, נתקל בחוט תיל ונפל. בגלל זה, אחרי שתפסו אותי, המ-שיכו להרביץ לי. בתא, בתחנת המשטרה, בעטו בי והחטיפו לי סטירות. שעה היו נותנים לי לנוח ושעה היו באים לה-כות אותי. לא נתנו לי להיות כמעט רגע בלי איזיקים. הוציאו אותי מתוך התא לחדר של הסמל דבש ושם המשיכו להרביץ לי."

חוקרי המשטרה דרשו מאבי שיודה כי פשע, אשר לדבריו לא היה שותף לו. הוא סירב. למחרת פסק לו השופט 15 ימי מעצר לחקירה.

מספר אבי: "לחקור לא חקרו אותי במשך 15 הימים האלה, אבל מכות הרביצו לי פעם אחת הכניסו אותי לחדר של הסמל דבש ושלזינגר הטיח את ראשי כמה פע-מים בקיר. הוא אמר לי: וזאת הנקמה על זה שנפצתי בגלגל, כשרדפתי אחריו."

למחרת הובהל אבי ביטון לבית-החולים צריפין. את מצבו מתאר ד"ר אברהם מלמד, שהועק לבדוק את מצבו של אבי בכלא רמלה: "מצאתי סימן של פצע בראשו באורך של שלושה ס"מ סימן של פצע בשפה העליונה בצד צמאל באורך של שלושה ס"מ, כתם כחול מתחת לעין הימנית ב-אורך אחד וחצי ס"מ. את הפצעים קיבל מהתנגשות במכשיר חו, בערך שבוע ימים לפני הבדיקה."

הד"ר מלמד הוכנס לתמונה רק אחרי שהנער הוחזר מבית-החולים לכלא רמלה. הוריו ששמעו על מה שאירע לו פנו ל-עורך-דין וזה הועיק את הרופא לבדוק את הנער.

תביעה חקירה. סיפר אבי: "כש-שכבתי בבית-החולים בא השוטר שלזינגר גר לבקר אותי ול-יד הרופאים שאל אותי: "מה קרה לך?" כא לו שאינו יודע מה קרה לי ו-מי עשה לי את זה. אמרתי לו: "אתה עשית לי את זה." או הוא השיב: "א-תה בטח טועה, ה-סמל דבש עשה לך את זה."

דור

באמצעות עורך-הדין חיים קאזיס הגישו הוריו של הנער תלונה למשטרה על הכא-תו במעצר, על שנוקק לטיפול רפואי בבית חולים, תבעו חקירה והעמדת האשמים לדין.

דרכי אדם

פני הדור כפני כלב

איש לא יוכל להכחיש שאדריאן דור (מתחרו עם שור) הינו אדם מוזר. הוא מתגורר בתחום שיפוטת של העיירה ה-גלילית שכוחת-האל יקנעם ולא במיזבבה עצמה אלא מספר קילומטרים ממנה. הר-חק בחיק הטבע, בבית שבנה בכוחותיו הוא ועל אדמה שקנה ממקרקעי ישראל.

הוא אדם מתבודד הגר לבדו כשהוא מו-קף בבעלי חיים העוזרים לו להתקיים. עו-נותנת לו חלב וכלב שומר על ביתו מ-פני אורחים בלתי רצויים.

אחת לכמה ימים יורד אדריאן, בוגר מקוה ישראל ומדריך חקלאי במקצועו, ל-עיירה ועובד בתור שכיר אצל החקלאים באזור.

אך אורח חייו המוזר של אדריאן הו-פך אותו מטרה ללעג בעיני תושבי יקנעם. לא אחת מתגרים בו ואף מתאמנים ביריות אל עבר ביתו. אחד מתושבי המושבה אף איים עליו ברצח. אדריאן התלונן ב-משטרה. אך משום מה סבורים במשטרה שאם האיש אינו גר כמו אדם מן הישוב, אין חייבים לענות לו על תלונותיו.

כאשר התלונן בפני מפקד התחנה ב-מכתב על היחס הזה, נענה קצרות. "מקום מגוריו אינו נכלל באזור שטח בנוי ו-יריות בשטח פתוח אינן מהות עבירה פלילית."

היריות לא פסקו ליד ביתו של אדריאן. ב-2 בנובמבר בא אדריאן להתלונן פעם נוספת על היריות. השוטר זכריה חובב שניצב על משמרתו בתחנה, משך בכתפיו, סירב לרשום אפילו תלונה על המעשה.

משורד-הפנים פסק:

"אשה זו היא גנר!"

אבל ויקטוריה בניהסר טוענת:

סיטה בכרלין המערבית, היה מוכן לשאתה לאשה. אבל כדי שתוכל להינשא לו היה עליה להופיע בתעודותיה הרשמיות כאשה. לה-שיג את שינוי המין בתעודות, יכלה רק אחרי ביצוע ניתוח מסויים באבריה. כל מאמציה לבצע את הניתוח נכשלו עד כה. במצב זה היא גורשה מגרמניה, לא תוכל לחזור לשם ואל אהובה, עד שמינה יוחלף בתעודות. משרד הפנים הישראלי מסרב להכיר בה כאשה. היא נותרה במבוך ללא מוצא.

כשנולדה ויקטוריה להוריה, בעלי בית-איפנה בבוקרסט שבברומניה, נגרמה להם אכזבה. לפניה היו להם שני בנים. הם חפצו בבת. כשנולדה ויקטוריה היא נראתה כבת, אבל אבריה העידו שהיא זכר.

ההורים סרבו להכיר בהתכחשות ה-טבע למאוי ליבם. מספרת ויקטוריה: "עד גיל 12 הלכתי לבושה בשמלה. היו לי שתי צמות ושיחקתי רק עם בנות. הורי היו אנשים עשירים, אך זה לא עזר כדי לפתור את הטרגדיה שלי. אני זוכרת שלא הייתי המיקרה היחיד ממין זה במשפחתנו. אחד האחים של אבי, המתגורר כיום בישר-ראל נשאר עד היום באותו מצב של חצי גבר חצי אשה. היום הוא בן 65 ומתגורר בחיפה.

במלחמה הייתי במחנה-ריכוז, שם נהרגו הורי. ב-1946 חציתי את הגבול מהונגריה לאוסטריה באופן בלתי חוקי, ומשם סיד-רו לי רשיון עליה לארץ, בשם ויקטור. אבל מהיום בו עליתי לארץ, התלבשתי

אשה המטופחת, המאופרת ושור-פעת החזה, הציגה את תעודת-הזהות שלה. שם הופיע שמה: ויקטור בינהקר. "זהו", אמרה בקול עמוק, "כאן מונחת הטרגדיה שלי. אם לא ישנו לי את השם מויקטור לויקטוריה, ואם לא יחליפו ברי-שום את מיני מוזר לנקבה, לא תישאר לי ברירה. איאלץ להתאבד. זה הצעד היחיד שעוד נותר לי לעשות - לקפוץ ממגדל-שגום."

מאחורי משפטים ספורים אלה, שנאמרו בטון רווי דמעות, היתה מקופלת טרגדיה אכזרית, פרי אחד מתעלוליו של הטבע, אשר יצר שחציו אשה וחציו גבר. 43 שנים חיה ויקטוריה כשהיא/הוא חצויה בין שני המינים. כלפי עצמה היא בחרה את מינה. היא מרגישה, חושבת חיה ומתלבשת כאשה מאז מלאו לה 17 שנים. אבל רק לאחרונה, בעקבות מאורע שחולל מיפנה בחייה, החליטה להיות אשה בכל. אלא שאז מצאה את כל השערים ב-דרך לנשיות המושלמת נעולים בפניה.

ההורים התאכזבו

פני כשנתיים אירע לויקטוריה המאורע לו ציפתה כל חייה. היא הת-אהבה בגבר. לא רק זאת, הגבר בו הת-אהבה, יצא ויבר, מרצה בן 38 באוניברסי-

אני חצי

בבאר בגרמניה ויקטוריה בינהקר (קיצונית משמאל) בעת שעבדה כ-מארחת-באר, באחד הכארים בכרלין המערבית. במקום זה עבדה כשנתיים וחטכה את הכסף כדי לבצע את ניתוח שינוי המין שלה.